

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΣΓΜΕ ΣΤΗ 88^Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΔΟΕ

Αθήνα 23 Ιουνίου 2019

Αγαπητοί αντιπρόσωποι, αγαπητοί εκπαιδευτικοί των παιδιών μας,

Το Δ.Σ της **Ανώτατης Συνομοσπονδίας Γονέων Μαθητών Ελλάδας (ΑΣΓΜΕ)** χαιρετίζει τις εργασίες της 88^{ης} Τακτικής Γενικής Συνέλευσης της Ομοσπονδίας σας, εύχεται καλή επιτυχία και σας ευχαριστεί για την πρόσκληση.

Ως ΑΣΓΜΕ πάντα μας απασχολούσαν και μας απασχολούν όλες οι πλευρές της πολιτικής και κοινωνικής ζωής που διαμορφώνουν το πλαίσιο μέσα στο οποίο μεγαλώνουμε τα παιδιά μας. Είτε πρόκειται για τα εργασιακά και ασφαλιστικά μας δικαιώματα, ως εργαζόμενοι, υποαπασχολούμενοι ή άνεργοι γονείς, είτε πρόκειται για τον τρόπο ζωής που μας επιβάλλεται αλλά και για τον τρόπο με τον οποίο θέλουμε και αξίζουμε να ζούμε εμείς και τα παιδιά μας, η ΑΣΓΜΕ οφείλει να έχει και έχει άποψη. Η διεκδίκηση ελεύθερου και ποιοτικού χρόνου με ισότιμη πρόσβαση για όλους στον αθλητισμό, την τέχνη και τον πολιτισμό, που δίνουν το οξυγόνο μέσα στο οποίο αναπτύσσονται υγιείς προσωπικότητες μακριά από κάθε μορφής εξαρτήσεις αλλά και υγιείς σχέσεις μέσα στην οικογένεια, αποτελεί ακόμα ένα πεδίο δράσης και διεκδίκησης για την ΑΣΓΜΕ. Ο φόβος, η ανασφάλεια, το μίσος που αν εισχωρήσουν στις ψυχές των παιδιών τις δηλητηριάζουν ανεπανόρθωτα, μας βρίσκουν επίσης απέναντί τους και γι' αυτό, ως ΑΣΓΜΕ παλεύουμε για έναν κόσμο ειρήνης μακριά από τον φόβο του πολέμου, από την ανασφάλεια των συνεπειών των διεθνών ανταγωνισμών και από το μίσος για το «διαφορετικό». Όλα όσα προαναφέρθηκαν, αγαπητοί φίλοι, συνδέονται και εξαρτώνται με το δικαίωμα στην ολόπλευρη και ποιοτική μόρφωση των παιδιών μας. Μια μόρφωση που θα στηρίζεται στη γνώση γιατί μόνο η γνώση μπορεί να διαμορφώσει ακέραιες και ισορροπημένες προσωπικότητες.

Αγαπητοί αντιπρόσωποι,

Μια ακόμη σχολική χρονιά ολοκληρώθηκε και τα χρόνια προβλήματα που αντιμετωπίζουμε παραμένουν άλυτα ενώ οι δυσκολίες που συνδέονται με την εκπαιδευτική διαδικασία αυξάνονται.

Οι αλλαγές που προωθούνται και τα τελευταία χρόνια στην Παιδεία βρίσκονται στον αντίποδα των δίκαιων αιτημάτων μας.

Όλοι όσοι έχουν μια στοιχειώδη εικόνα της πραγματικότητας γνωρίζουν ότι οι απόλυτες προτεραιότητες για τη στήριξη της εκπαίδευσης είναι: η χρηματοδότηση της εκπαίδευσης, η πραγματοποίηση χιλιάδων μόνιμων διορισμών, η αναβάθμιση των υποδομών, οι σοβαρές αλλαγές που χρειάζονται στα αναλυτικά προγράμματα και τα σχολικά βιβλία, τα μέτρα στήριξης των πιο αδύναμων μαθητών κ.ά.

Θα θέλαμε να σταθούμε όμως, ιδιαίτερα σε δύο θέματα και λόγω της επικαιρότητας τους αλλά και λόγω της ευαισθησίας με την οποία πρέπει να αντιμετωπίζονται.

Τις τελευταίες μέρες είμαστε μάρτυρες ως σχολική κοινότητα αλλά κυρίως ως γονείς με την κατάσταση που επικρατεί σε αρκετούς από τους 114 δήμους που μπήκαν στο

πρόγραμμα εφαρμογής της Δίχρονης Προσχολικής Αγωγής για το σχολικό έτος 2019-2020. Έχουμε οξυμένο πρόβλημα στέγασης των παιδιών, με αποτέλεσμα χιλιάδες παιδιά και οι οικογένειές τους να μην γνωρίζουν σε ποιο Νηπιαγωγείο θα φοιτήσουν, με ποιες υποδομές και συνθήκες.

Ως ΑΣΓΜΕ από την πρώτη στιγμή της θεσμοθέτησης της Δίχρονης Υποχρεωτικής Προσχολικής Αγωγής είχαμε εκφράσει τις ανησυχίες μας και τους προβληματισμούς μας για την εφαρμογή της ακόμη και σε βάθος τριετίας γιατί αυτό θα γινόταν χωρίς καμία δημόσια δαπάνη χωρίς ούτε ένα ευρώ.

Ως γονείς θεωρούμε ότι η εφαρμογή της Δίχρονης Υποχρεωτικής Προσχολικής Αγωγής στο Δημόσιο Νηπιαγωγείο, δεν είναι απλά μια εξυπηρέτηση των γονιών, αλλά πρωτίστως μια αναγκαιότητα κοινωνική και παιδαγωγική που αφορά στην εκπαίδευση, την ψυχοσωματική ανάπτυξη και διαπαιδαγώγηση των πιο ευαίσθητων από τους μαθητές, τα προνήπια και νήπια.

Οι ευθύνες της κυβέρνησης είναι εγκληματικές. Γιατί με την πρακτική της όχι απλά υπονομεύει την εφαρμογή της Δίχρονης Υποχρεωτικής Προσχολικής Αγωγής αλλά ενισχύει την επιστροφή και την καλλιέργεια αντιδραστικών αντιλήψεων με το πέρασμα των νηπιαγωγείων στους Δήμους και αναγκάζει τις λαϊκές οικογένειες να καταφεύγουν σε ιδιωτικά νηπιαγωγεία βάζοντας ακόμη πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη.

Χρειάζεται να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και να απαιτήσουμε ΤΩΡΑ το Υπουργείο Παιδείας να πάρει όλα τα αναγκαία μέτρα, ώστε όλα τα προνήπια και νήπια να ενταχθούν στα Δημόσια Νηπιαγωγεία, όπως ακριβώς προβλέπεται, σε κατάλληλες κτιριακές υποδομές, με 15 παιδιά ανά τμήμα και το ανάλογο μόνιμο εκπαιδευτικό προσωπικό.

Το 2^ο θέμα αφορά στην αποδιάρθρωση των δομών Ειδικής Αγωγής και Εκπαίδευσης.

Δυστυχώς, η γενική στρατηγική που αφορά στις αρχές και τις προτεραιότητες για τον σχεδιασμό της Ειδικής Αγωγής, θέτει ως βασική κατεύθυνση την απομάκρυνση από την παραδοσιακή νοοτροπία της ενιαίας λύσης για όλα τα παιδιά, μετακυλώντας την ευθύνη σχεδιασμού και παρέμβασης στα ίδια τα γενικά σχολεία.

Σε συνέχεια των προηγούμενων, κάνοντας μια σύντομη ανασκόπηση του νομοθετικού έργου της κυβέρνησης, σταχυολογούμε ορισμένες από τις πιο χαρακτηριστικές παρεμβάσεις, που επιτείνουν την υποβάθμιση της Ειδικής Αγωγής και Εκπαίδευσης. Για παράδειγμα, στον νόμο 4186, άρθρο 28, επεκτείνεται η πρόσληψη ιδιωτικής παράλληλης στήριξης που ίσχυε στη Γενική Εκπαίδευση και στην Ειδική Εκπαίδευση, υποχρεώνοντας παραπέρα την ήδη επιβαρυσμένη οικογένεια να καλύπτει, με δικά της έξοδα, την υποστελέχωση και τα χιλιάδες κενά, που ποτέ δεν καλύπτονται εξολοκλήρου, αλλά ούτε και στην ώρα τους. Επίσης, στο άρθρο 48, προβλέπεται η πρόσληψη και τοποθέτηση εκπαιδευτικών παράλληλης στήριξης στη Γενική Εκπαίδευση, χωρίς εξειδίκευση στην Ειδική Αγωγή. Αφού, λοιπόν, έγιναν διάφορες «χειρουργικές» παρεμβάσεις σε βάρος της Γενικής Εκπαίδευσης (μείωση των ωρών της πρωινής ζώνης, των ωρών διδασκαλίας, κατάργηση του υπεύθυνου ολοήμερου κ.τ.λ.), το «πλεονάζον» προσωπικό, παρακολουθώντας ταχύρυθμα σεμινάρια διατέθηκε στον ευαίσθητο τομέα της Ειδικής Εκπαίδευσης.

Ο εμβληματικός νόμος, όμως, που με σαρωτικό τρόπο ανέτρεψε τον χάρτη της Ειδικής Αγωγής προς το χειρότερο, είναι αυτός για τις **νέες δομές**, που μετακυλύει στο υπάρχον προσωπικό της Γενικής Εκπαίδευσης την ευθύνη της ειδικής παιδαγωγικής παρέμβασης, με την κατάρτιση εξατομικευμένων προγραμμάτων και τη συγκρότηση

ομάδων εκπαιδευτικής υποστήριξης, πάλι από το υπάρχον προσωπικό, που θα έχουν στην ευθύνη τους όλο το παραπάνω έργο, σε συνεργασία με τα ΚΕΣΥ.

Γι' αυτό απαιτείται ο αγώνας μας να θέσει στο επίκεντρο των διεκδικήσεων την αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν, αναβαθμισμένη Ειδική Αγωγή, με ευθύνη του κράτους, με την ίδρυση και λειτουργία όλων των αναγκαίων ειδικών δομών σε κάθε βαθμίδα Εκπαίδευσης, γιατί κάθε παιδί πρέπει να εντάσσεται στο κατάλληλο γι' αυτό σχολείο, ούτε στο σπίτι του, ούτε σε σχολεία που δεν μπορούν να στηρίξουν τις σύνθετες παιδαγωγικές ανάγκες του. Ταυτόχρονα, είναι ανάγκη στον ευαίσθητο χώρο της Ειδικής Αγωγής όλο το αναγκαίο επιστημονικό και παιδαγωγικό προσωπικό να απασχολείται με μόνιμη σχέση εργασίας.

Γι' αυτό, είμαστε αντίθετοι στην αποδιάρθρωση των διακριτών δομών Ειδικής Αγωγής και όλων των υποστηρικτικών δομών και παλεύουμε για την ολοκληρωμένη και «θετικά ανισότιμη» προνομιακή μεταχείριση των παιδιών με ειδικές ανάγκες, γιατί τα παιδιά αυτά ξεκινούν από διαφορετικές αφετηρίες, και απαιτείται για να μπορέσουν να προχωρήσουν, κάθε επιπλέον στήριξη, κάθε διαθέσιμο επιστημονικό μέσο. Η επιστήμη μπορεί, καθώς εξελίσσεται, να δώσει απαντήσεις, να προσφέρει νέα εφόδια και μέσα για την επιστημονική - παιδαγωγική παρέμβαση στο κατάλληλο για το κάθε παιδί πλαίσιο, την αποκατάσταση αλλά και την παραγωγική ένταξή τους στην κοινωνία. Για να εφαρμοστούν όλα αυτά απαιτείται όμως αλλαγή οπτικής και στρατηγικής, κάτι που δε διαφαίνεται από τις έως τώρα τακτικές κινήσεις της σημερινής και των προηγούμενων κυβερνήσεων.

Αγαπητοί αντιπρόσωποι,

Ως γονείς μας προβληματίζει ιδιαίτερα κάτι ακόμη που αρχίζουμε να το βλέπουμε πιο έντονα τα τελευταία χρόνια με βάση τις στρατηγικές κατευθύνσεις στην Εκπαίδευση από την τωρινή αλλά και τις προηγούμενες κυβερνήσεις και λόγω φυσικά της οικονομικής κρίσης.

Μας ανησυχεί λοιπόν πως κομβικό σημείο των αναδιαρθρώσεων στην Εκπαίδευση είναι η «αποκέντρωση - αυτονομία», με τη μεταφορά αρμοδιοτήτων από την κεντρική διοίκηση και το κράτος στις Περιφέρειες και τους Δήμους. Αυτό σημαίνει ότι το κράτος σταδιακά απαλλάσσεται από την υποχρέωση να παρέχει ισότιμα την εκπαίδευση σε όλα τα παιδιά, να χρηματοδοτεί με τον ίδιο τρόπο όλα τα εκπαιδευτικά ιδρύματα, εξαρτώντας τη λειτουργία και τη χρηματοδότησή τους στους «ιδίους πόρους» του κάθε ιδρύματος, με αποτέλεσμα να βαθαίνει ακόμα παραπέρα η κατηγοριοποίηση των σχολείων, εντείνοντας τους ταξικούς φραγμούς, καθώς η δυνατότητα λειτουργίας, προσφοράς υπηρεσιών θα εξαρτάται από το κοινωνικοοικονομικό υπόβαθρο των γονιών, πολλές φορές και από την εξεύρεση χορηγών.

Αυτό, σε βάθος χρόνου, θα έχει ως αποτέλεσμα οι προσφερόμενες εκπαιδευτικές υπηρεσίες, το περιεχόμενο της εκπαιδευτικής διαδικασίας να συναρτώνται με τον προϋπολογισμό της εκάστοτε εκπαιδευτικής μονάδας. Με την, δε, περικοπή των δαπανών του προϋπολογισμού προς όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες να κινείται – από την έναρξη της οικονομικής κρίσης προς το 60% -, οδηγούμαστε σε σταδιακή ιδιωτικοοικονομική λειτουργία της εκπαίδευσης.

Θεωρούμε λοιπόν πολύ σημαντικό, η διακηρυκτική καταδίκη της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης και ορισμένων από τα μέτρα της, για να μην είναι γράμμα κενό, να συνοδεύονται από στόχους πάλης ενάντια σε κάθε μέτρο που προετοιμάζει και εμπεδώνει τη γενικευμένη ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης: στόχους πάλης κατά της «δήθεν αυτονομίας» και αποκέντρωσης του σχολείου, κατά των «ευέλκτων» και βαθιά

αντιεπισημονικών νέων προγραμμάτων και βιβλίων, κατά των ευρωπαϊκών προγραμμάτων που χρηματοδοτούν την εκπαιδευτική εξαθλίωση και σταδιακά εξοικειώνουν τους εκπαιδευτικούς με την ιδέα του ανταγωνισμού.

Άρα και ο βαθύς πόθος των εκπαιδευτικών για καταξίωση και αναγνώριση του ρόλου τους θα μένει ανεκπλήρωτος κι όλο και πιο μακρινός, αν τα αιτήματα για τη μισθολογική και επιστημονική τους αναβάθμιση δε συνοδεύονται από το βασικότερο αίτημα για ένα άλλο σχολείο. Ένα σχολείο που δε θα χρειάζεται ούτε τη βιτρίνα των Η/Υ, ούτε τα πλουμιστά πακέτα των προγραμμάτων, ούτε τις άπνοες ανανεώσεις των βιβλίων για να αγαπηθεί από τους μαθητές, γιατί θα έχει άλλο σκοπό: Αντί να προετοιμάζει ανθρώπους που πειθήνια και παθητικά θα προσαρμόζονται σε έτοιμες κοινωνικές μορφές, θα διαμορφώνει προσωπικότητες ικανές να τις αλλάζουν, αντί να νομιμοποιεί την ταξική διαίρεση της κοινωνίας με το πρόσχημα ότι κάποιιοι δεν παίρνουν τα γράμματα θα φροντίζει όλοι οι μαθητές του να μορφωθούν. Ένα τέτοιο σχολείο δεν μπορεί παρά να είναι ενιαίο και δωδεκάχρονο, ως την ενηλικίωση των μαθητών, με ενιαίο πρόγραμμα και βιβλία και εκπαιδευτικό προσωπικό με ενιαία εργασιακά δικαιώματα.

Αγαπητοί αντιπρόσωποι,

Σήμερα είναι αναγκαίο όσο ποτέ, να ξεκινήσει μια μεγάλη προσπάθεια, μια πρωτοβουλία από όλους τους εκπαιδευτικούς που αντιλαμβάνονται τον ρόλο τους ως πραγματικοί παιδαγωγοί, στο πνεύμα του Δημήτρη Γληνού που έλεγε ότι ο σωστός εκπαιδευτικός “βλέπει στις νέες ψυχές τη δυνατότητα μιας καλύτερης ανθρωπότητας και θέτει ολόκληρο τον εαυτό του υπηρέτη της δημιουργίας της, βρίσκοντας σ’ αυτή του την ενέργεια τη βαθύτατη ικανοποίηση του είναι του”. Κρίνουμε λοιπόν απαραίτητο να ανοίξει η συζήτηση για το περιεχόμενο των σχολικών βιβλίων, για τη διαπαιδαγώγηση της νέας γενιάς.

Σε αυτή την κατεύθυνση θέλουμε και ελπίζουμε να συναντηθούμε σε κοινούς αγώνες και διεκδικήσεις, είμαστε μαζί σας και θέλουμε να είσαστε μαζί μας όχι μόνο θεωρητικά και νοητικά αλλά έμπρακτα, μαζί στον καθημερινό αγώνα, διότι μας ενώνει η κοινή αγωνία για το παρόν και το μέλλον των παιδιών μας.

Με αυτές τις σκέψεις σας ευχόμαστε και πάλι καλή επιτυχία στις εργασίες σας.